

LIBRIS

We know
books

Tiberiu

Neacșu

Sindromul Joubert

Poeme

R o t o n d a

CARTIER

Camera	5
Aerisirea	6
Psalm de post	7
Darul.....	10
Apariția unui fluture	11
Pastel.....	12
Trei camere	13
Poemul liftului	16
Ia un om	17
De ev mediu.....	18
La mormântul lui Adrian T. Sandu	20
Un becquerel.....	22
Scrisoare de pe Jabel Hafiz	24
Acasă.....	26
Pătura	27
Nimic.....	30
[Ce aveam să devenim era năucitor]	31
(Un om a murit în tramvaiul 32, nu e)	33
Sunt animalul tău preferat	35
Strada Ofrandei	36
Barbugic	38
Cântec vechi	40
Poem de dimineață.....	42
Pe Pache s-au copt corcodușele	43
E o seară obișnuită	45
Poem birotic	46

Cântecul de dragoste al lui Adrian T. Sandu	47
Sunetul industrial și apusul	51
Cântec vechi 2	56
Arghy	57
[Prin podea aleargă]	59
[De ce mă ține în brațe]	62

Camera

Am deschis ochii și aerul era greu
de respirat. Dimineața era caldă,
cerul se însenina dinspre sud,
frunzele tremurau împlânzite în soare.

Era de neconceput să ai tălpile arse,
era de neconceput să nu mai fii
tu și să vorbești la fel:

*Creierul meu nu e nimeni,
nu umblă după nimeni și nu știe
nici el ce și cum.*

*Doar corpul respiră,
doar corpul trăiește aici
unde eu nu știu unde sunt.*

Aerisirea

Capul meu e o gaură neagră în care sunt
atrași, deci mor,
atomii esențiali, frica, somnul
și toate numele.

Au fost atâtea, unul
după altul – Ioan, Stan, Titina, Maria;
sigur, și alții, alb-negru,
copiii unui an colosal în picioare.

Sunt câțiva oameni în oraș, iubito,
murdari de lipici pe limbă,
decolorați de soare, pofticioși.

Adu-mi plicurile, așază-te pe terasă, fă-ți unghiile,
nu mai zgâria varul. Nu trebuie să faci mare lucru:
condoleanțele și felicitările sunt gata scrise.

Psalm de post

Am lăsat oasele și sufletul afară.
Fiindcă oasele sunt o pomană prea grasă
și sufletul prinde rădăcini.

Cineva lângă mine a tăcut – mâna
învelită într-o piele mai albă adunase pământ.
Atunci cerul s-a făcut negru, apele, roșii.

Bodaproste! Bodaproste!
Poarta a scârțâit de două ori – trebuia unsă.
Maie s-a întors în casă și m-a trezit:
Hai, mamă,
e târziu. Dumnezeu
nu așteaptă. Și chiar dacă
așteaptă, e rușine.

Ultima oară am mâncat împreună o plăcintă –
era senil săracul înger, săracul sfânt.
Mi-a venit să plâng și am mușcat adânc.
Adițu, mamă, îmi zicea, să ai grijă, mamă, de tine.
Și lâna se întorcea împotriva blândeții.

Voi muri de foame în mintea mea.
În mintea mea, stomacul meu –
o balenă. Apusul
are forma blocurilor-turn.
Fără blocuri-turn, apusul
are forma unor șerpi aduși
de burtă și mintea nervos
se despică, atinge un fel de cer.

*

Creierul meu (ca o păturică împrăștiată)
mirosind a motorină.
Iulă mirosind a motorină și Mărășești.
Biscuiții cu mere mirosind a motorină.

Peste noi s-a deschis o lumină
de neînchipuit și atunci toți
copiii au cântat în cor
(setea era mai mare decât oala de compot,
foamea era mai tare decât pâinea):
*Nicio groapă nu e
mai adâncă.*

Într-o păturică împrăștiată creierul
meu visează dragline și skrepere.
Mă întorc din când în când spre el
mirosind a motorină,

mă învelește, mă ia somnul
și atunci copiii mănâncă pe săturate
iar eu cânt: *Nicio groapă
nu e mai adâncă.*

*

Mâncarea de murături,
mâncarea de cartofi,
mâncarea de urzici, de spanac, de dragavei –

tu pune mânuțele aici, uite ce unghii ai.
E rușine, mamă.
Până la urmă, dumnezeu
iartă tot, tot.